

Voljeti nekoga znači reći oprost, žao mi je, pogriješio/la sam, imati zajedničke uspomene, sjećanja, trenutke sreće i trenutke iskušenja, djecu koja krenu svojim putem i za čije ste živote odgovorni, ali i ne za njihov način življenja. No, kada jednog trena sve to propadne u ponor odumiranja i umjesto voljene osobe koja vas njeguje zazivate majku i vraćate se u stanje fetusa, to odsustvo osobe, a prisustvo sjene, bolnije je od same smrti

PIŠE **Mate ĆURIĆ**

Baš kao i lani u slučaju "Melankolije" Larsa von Triera, koja je došla u Pulu s nagradom iz Cannesa, ove godine je s istom dozom znatizelje i pretrpanim kinom Valli pažnju izazvala i "Ljubav" Michaela Hanekea, koji se očito s von Trierom izmjenjuje na pozornici u primanju nagrada pa je publika pohrlila vidjeti kako izgleda ovogodišnja Zlatna palma. Dobrim dijelom o filmu su već čitali na ovim stranicama iz prve ruke iz Cannesa, potom u odjecima novog Hanekeovog filma, a mnoge je zaveo sam naslov "Ljubav", koji uvijek uvlači u gledatelje osjećaj romantike, još jednu verziju mladenačke strasti koja se ovdje pretvorila u staračko prijateljstvo. Ne kaže se slučajno da će se pitati starost gdje joj je bila mladost, bilo da smo pritom mislili na

MEĐUNARODNI PROGRAM - EUROPOLIS 59. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: "LJUBAV" MICHAELA HANEKEA, "SHUN LI I PJESNIK" ANDREA SEGREA I "OSVETA" ETINNEA FAUREA

Ljubav u mladosti, prijateljstvo u starosti

zdravlje-bolest ili kako ćemo podijeliti zadnje trenutke nemoci s onim s kojim smo se zavjetovali - dok nas smrt ne razdvoji.

Tema konačnog odlaska

Haneke se pred temom konačnog odlaska postavlja kao pred iskušenjem kako se suočiti sa smrću kada oko tebe više nema nikoga koga poznaješ osim onih očiju koje svakog jutra susrećeš u kuhinji, kupaonici, krevetu, a jednog dana naprosto zanijemiš

i ni to lice više ne prepoznaješ i onda se naglo vraćaš natrag u pelene. Režiser nas je suočio sa starošću danas, bez obzira na to koliko smo daleko od nje, jer ona je sigurna budućnost, kao što je jučer Ani i Đuri (Anne i Georges), koje igraju nadahnuto Emmanuelle Riva i Jean-Louis Trintignant, bila prošlost. Ovdje nije riječ o onom o čemu pjeva Tin "... biti mlad a tako star...", ovdje su godine i protok vremena mjerilo starosti i slika u ogledalu svakodnevice u prostoru gradanskom stanu

jednog pariškog bračnog para koji je zajedno skupio blizu dva stoljeća te u njegovanoj atmosferi uzajamnog poštivanja i uvažavanja čeka kraj.

Voljeti nekoga znači reći oprost, žao mi je, pogriješio/la sam, imati zajedničke uspomene, sjećanja, trenutke sreće i trenutke iskušenja, djecu koja krenu svojim putem i za čije ste živote odgovorni, ali i ne za njihov način življenja. No, kada jednog trena sve to propadne u ponor odumiranja i umjesto voljene osobe koja vas njeguje zazivate maj-

ku i vraćate se u stanje fetusa, to odsustvo osobe, a prisustvo sjene, bolnije je od same smrti. Georges će voljenoj Anne pritiskom jastuka na glavu podariti posljednji čin kontrole, svjestan da time oboje odlaze na posljednji zajednički put, baš kao onaj trenutak prije toga kada su se vratili s koncerta i kada je sve stalo. Ovo je teška tema, poput melankolije, koju je možda i moguće izbjeći, ali starost, bojim se, ne. Kako će u konačnici ona izgledati, očito je mnoge stavilo u pensire i ozbiljne dileme s kojima nas je Haneke suočio i za to dobio priznanje kojim je malo tko sretan.

Kažuni i Rade Serbedžija

Dva filma na Kaštelu s Pulum i kažunom na ekranu razgalila su gledatelje ovom neobičnom podudarnošću iz talijanske ribarske Chioggie, u kojoj pulsko-brijunski Rade Serbedžija igra ribara pjesnika Bepa odavno pristiglog iz Jugoslavije kako bi tu potražio mjesto pod suncem, baš kao i Kineskinja Shun Li u potrazi za poslom i boljim životom u suvremenom ropstvu očekujući dolazak sina u filmu "Shun Li i Pjesnik" Andree Segrea, te u "Osveti" Etiennea

Faurea s juga Francuske, toliko nalik jugu Istre s kažunima, a sve su još pothranili i autori filmova koji su s gledateljima podijelili svoje utiske i objasnili otkud Pula na filmu. Naime, kako sam priznaje, Andrea nije profesionalni filmski, ali je neke osobne i obiteljske utiske (otac mu je iz Chiogge vozio drva u Pulu) prenio na film u jednoj iskrenoj priči o prijateljstvu - skrećući tako pažnju na položaj Kineza u Italiji, ali ne upadajući u klišeje mafijaške ucjene i trgovine ljudima - i sreći kao konačnom cilju ma gdje da se ona traži.

Film je lani prikazan u Veneciji i o njemu smo dosta pisali, a ovo je putokaz kako stići na Mostru - snimiti dio filma u lagunama oko Venecije - biti dobronamjeran i imati ispred kamere Taoa Zhaoa i Radu Serbedžiju, koji su znali prijateljstvo pretočiti u povjerenje. Ne bi bilo loše mladog Segrea iskoristiti u nekom hrvatsko-talijanskom projektu s temom koja odiše Mediteranom od Splita do Cannesa, da se malo odmaknemo od ovih pomalo već frustrirajućih hrvatsko-bihovskih koprodukcija s orijentalnom tematikom o pomirenju. Iako je francuska ekipa iz "Osvete" mlada i oduševljena Pulom, čini mi se da će im ova noć biti važna stepenica u budućnosti jer su u nju zakoračili sa svjetskom premijerom na putu do novih festivala, a triler i neobuzdana mladost, koliko god bio (ne)originalan, uvijek će naći put do intrige. Pogotovo ako u njemu igra bivša Miss Francuske tamnoputa Sonia Rolland.